

יאיר ניצני מרים גבה

יצאנו את

לפני חנויות הבגדים כדאי לפתוח את מכוני הכושר, שיחזירו גזרה ליושנה. מתווה החזרה לשגרה של ניצני

בלדה איטית ומתוקה ששמענו מהפטיפון של אחינו הבורגנים, והיא ליוותה את ילדותנו ואת מסיבות הכיתה של שנות ה-60 וה-70. לרובנו לא היה מושג על מה מדבר השיח, אבל היה ברור שהבחור מיילל על איזו נערה בשם אלין. מי שחויב ללמוד צרפתית בבית הספר, גם הבין ש"קרייה" זה צועק, ו"פלרה" זה בוכה.

כשמעתי על מותו של כריסטוף העברתי מייד הודעת ווטסאפ בקבוצת החברים שלי מהצבא, קבוצת גברים בלבד, ששירתו יחד בשנות ה-70. הידיעה גררה שצף נוסטלגי בקרב חברי הקבוצה, שנזכרו כל אחד בתורו עם מי הוא הצליח/דמיין/השתוקק/פנטז לרקוד סלואו לצלילי השיר הזה, שאפשר שתי דקות ו-55 שניות של גן עדן עילאי ומגע מוגבל-אך-לוהט בין בניים לבנות. כאילו לא עברו 50 שנים, כל אחד מחברי הקבוצה שלה, בלי תיאום מראש, את שמה של נערת חלומותיו (היום היא בת 62), שם וכיתה:

שצמחו פרא, ציפורניים מקולפות, שיער שיבה ובוטוקס שננטש ונראה כמו הצרות של בוריס ג'ונסון. כדי למנוע מחזות קשים כאלה, כדאי לפתוח קורס דווקא את מכוני הטיפוח. אלא שבמצב הנוכחי, תיאלצו להגיע אליהם עם הילדים נטולי הסידור, מה שעלול לגרום לתקלות כמו הזרקות מילוי לילד בן 5 או הסרת שיער לכובת סמי הכבאי שלו.

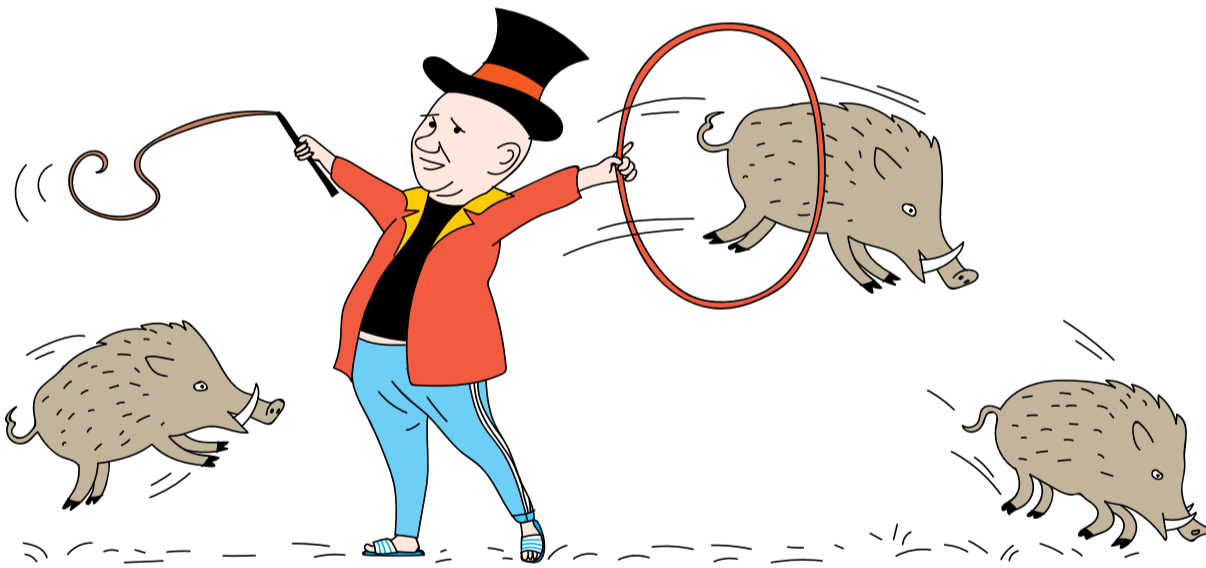
עדיף, אפוא, להתחיל בפתחת גני הילדים והצהרונים, שתאפשר להורים לחזור לעבוד וגם לממן את הטיפול הזוגי שהם יצטרכו לעבור אחרי השהות המשותפת בבית. אלא שכאן צצה בעיה חדשה: גם אם הגננות ישיגו על ילדיכם עד 4, מי יאסוף אותם מהגן? הסבים, שנדרך כלל עשו את העבודה, כלואים בדירותיהם או בבתי האבות, ועד שלא ישחררו לקשישים את הרסן, לא יהיה אפשר להתקדם. כדי להקל את מצבם של הקשישים, צריך לתגבר את

כמעט מדי ערב אנחנו צופים ב"מסיבת עיתונאים" בענייני הקורונה. רק שבניגוד להבטחה ל"מסיבה", לא מדובר באירוע עליו, שבמהלכו ארון בר סימן טוב פוצח בריקודי דיסקו עם קוקטייל דאקרי ביד. גם ההבטחה לאירוע של "עיתונאים" לא ממש מתקיימת, שכן העיי תונאים לא מורשים לשאול שאלות ולקבל תשובות, מה שמשאיר את כולנו מבולבלים למדי. כרגע נראה שאפילו שר הבריאות לא ממש סגור למי מותר לעשות מה בחוץ, באיזה מרחק מהבית, אילו בתי עסק אפשר לפתוח, למה מוסך כן ורוכן פלאפל לא, ואם אפשר לרשום את הפלאפל כמוסך אם מטגנים שם בשמן מנוע.

אני לא מצליח להבין אם המדינה מתכוונת לשלם לי משהו, אחרי עשרות שנים ששילמתי ביטוח לאומי; למה כל בקשה קטנה נתקלת בבירוקרטיה כל כך גדולה; מי מרוויח מכל הטפסים שאנחנו צריכים למלא, חוץ מתעשיית הנייר; ולמה בכל שנה חוגגים אצלנו את יום העצמאות, אבל אף פעם אין את "יום העצמאי", שבו אנשים שאינם שכירים ירגישו שהמדינה סופרת אותם.

מכיוון שאני מפחד להתמודד עם שאלות חשובות באמת, כמו מתי חוזרים להופיע בפני קהל או מתי אפגוש שוב את הוריי ואוכל לגעת בהם, אשמח להעביר לראש הממשלה כמה שאלות בעלות חשיבות פחותה. למשל:

- האם אחרי שעליתי במשקל כתוצאה מהעובדה שהשלי-טונות לא הרשו לי לבצע פעילות אירובית בחוץ, הממשלה צריכה לממן לי דיאטנית שתתווה עבורי "אסטרטגיית יציאה" מהפחמימות?
- למה מאשרים לפתוח את חנויות האופטיקה, כשעל פי המצב הגופני של רובנו, דווקא עדיף שלא נראה איך אנחנו והאחרים נראים?
- האם הלהקה שאני חבר בה לא זכאית לקבל "תו סגול", לאור העובדה שלפחות חלק מחבריה קוראים תווים ויודים עים לנגן שירים של "סגול כהה"?
- האם במסגרת החובה החלה על כל אורח ואורחת לצאת החוצה עם מסיכה על הפנים, נכללת גם מסיכת אבוקדו?
- האם עכשיו, כשתלמידי ישראל עברו ללימודים מרוחקים, חוק, אנשים כמוני – שהעבירו את רוב הלימודים שלהם רחוק מהכיתה – לא ראויים לקבל העלאה רטרואקטיבית בציון המגן?
- האם תושב הכרמל שהגינה שלו נאכלה על ידי חזירי בר זכאי להנחה בקניית פרושותו?
- האם הוצאה של אישה שומרת מצוות לחופשה ללא תשלום יכולה להיקרא טקס הפרשת חל"ת?

איור: טל לזר

רותי ז'3, אסתי, יהודית, רחל. כשאחד החברים, שעלה מרוסיה, כתב נטאשה – כתב לו מישוהו: "ניצחת!" בתקופה היא, שבה לא היו טלוויזיה, אינטרנט וגישה לפרנו, כל תמונת שער בעיתון "בול", או חצי עירום בשיחור לבן ב"העולם הזה" של מישוהו שהיתה המאהבת של משה דיין, היוותה טעימה מהפרי האסור. אפילו תיאורי עלילותיו המיניות של פטריק קים, הקוריאני הענק בעל הידיים המסוקסות ופטמותיה הזקורות של אחת מנערותיו המצוירות על גבי עטיפת הספר, או הטורים של צבי ליד-סקי ב"לאשה", הסעירו את דמיונו יותר מכל אתר פורנו. אומרים לי שבמסיבות הנוער של היום אין סלואים בכלל (הפסדתם), אולי כי הנוער כל היום בתוך האינטסטרם. בכל מקרה, על פי החוקים החדשים, כל חיבוק נחשב להפרה בוטה של כללי הריחוק החברתי, כך שאת מסיבות הכיי תה בזמן הקרוב הם יצטרכו לקיים בוום. ולרקוד סלואו כשכל אחד בבית שלו ובריבוע אחר לא נשמע כמו פתרון מלהיב במיוחד. ●

yairn@israelhayom.co.il

מצבת המטפלים הפיליפינים בארץ, מה שיקרה רק אם נפתח את נתב"ג ונחדש את הטיסות. אלא שגם אם זה יקרה, והמטפלים הסיעוריים יגיעו בהמוניהם, הם ייתקלו כאן בחזירי הבר, בתנים, בשועלים ובשאר חיות הבר, שניצלו את הוואקום של הקורונה כדי לפלוש לרחובות ישראל. ומכיוון שחלק מהעובדים הזרים הם חובבי ציד, עלולות להתפתח בין הצרדים תקריות עקובות מדם וממנגל. לכן, למרות הפיתוי, אסור לנו להיגרר לצעדים פזיזים, וברור שהצעד הראשון באסטרטגיית היציאה חייב להיות הכשרה יסודית של מאות מאלפי חיות, שיעשו סדר בר"חובות ישראל. אמנם זה עשוי לקחת כמה חודשים, אבל בסיומם נוכל לצאת מהבתים כמו גדולים, ואפילו לצפות בתנים קופצים דרך חישוקים בוועים. אז תתאורו בסבלנות.

בשקט יחסי, בגיל 74, הלך בשבוע שעבר לעולמו הזמר כריסטוף, שחלה בקורונה. לרובנו שמו לא אומר הרבה, הרי אנחנו לא מכירים יותר מדי זמרים צרפתים חוץ ממייק ברנט. אבל לכריסטוף הלז היה בשנת 1965 להיט ענק בשם "אלין", או כפי שכונה בפני החברה – "אה ז'קרייה". זו היתה